

dobo špinavá přizemní dobo měl bych být
raději všivák špína lokaj a patolízal
zapřít se být mrva a podlec být prase jak
se to žádá měl bych se jedněm klanět ruce
jim líbat lichotit lísat se vzhlížet
chválit být k službám mít z nich strach
a na jiné beztrešně plivat ničít je
hanět udávat vysmívat pomlouvat kanálem
vláčet měl bych víc pikle kout intriky
tam toho popíchnout do toho píchnout
na toho donášet toho si zavázat toho zas
podrazit s někým víc táhnout partička
známosti veselo pod obraz zhulákat
štětky protáhnout postel chichotat žvásty
přiblblé kecy plné koryto nacpané
nafouklé břicho měl bych mít v hlavě
vymeteno zatvrzelé srdce rozbředlé tělo
nádherné šatstvo majetek dům honosný vůz
ta noblesa do toho ješitně a škodolibě
ta nádhera do toho vypočítavě a závistivě
do toho špinavá přizemní dobo k čemu teď
ryzí srdce přímá povaha pravda odvaha
dobrota k čemu teď nezištné přátelství
čistota duše fuj vždyť to se nevyplácí
vždyť na to se doplácí fuj špinavá přizemní
dobo měl bych být horší měl bych být ještě
horší měl bych být nejhorší špinavá dobo
měl bych být měl bych být měl bych být jak ...
ale když se na sebe podívám nejsem dost
špatný i tak?

nechte ryby v hlubinách!
nechte želvy v bažinách!

ze sbírky básní
Karel Adamus: Měkké dno

Geofyzikální ústav AV ČR
Agentura Galerie H

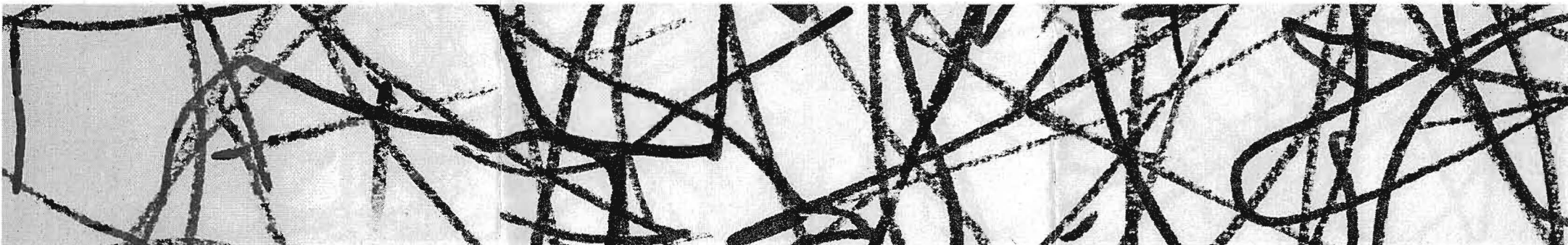
Vás srdečně zvou
na devátou výstavu cyklu
Setkávání

Karel Adamus
Kroky
(peripatetické básně a větrné kresby)

zahájení 26.5. v 17.00 hodin
27. května - 1. září 2004
otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
tel.02/67103345, www.ig.cas.cz

dobré? špatné?/ jednou bude to i ono zapomenuto/
nebudete to pak stejné?“ Karel Adamus

Pro Karla Adamuse (1943) není umění výlučnou oblastí,
je jednou z mnoha možných a stejně dobrých cest
vedoucích k plnému poznání, k životnímu dovršení.
Adamusova výtvarná díla se vyznačují zvýšenou citlivostí
k obyčejným materiálům, k běžným situacím, k denně
se opakujícím událostem. Jsou prostá, nenápadná a
tichá, ale vyžadují čas a soustředění. Peripatetické tedy
za chůze vznikající - básně objevil před dvaceti lety, v
roce 1983.

Peripatetickou filozofickou školu založili stoupenci
Aristotelova učení kolem roku 335 před naším
letopočtem. V athénském Lykeionu vyučovali při
procházkách stromořadím nebo sloupořadím
(peripatos). Pomalou chůzi využívají při duchovních
cvičeních buddhisté i křesťané, chůze doprovázená
kouzelnými formulami je součástí mnoha magických
obřadů.

Adamusovy peripatetické básně mají malé rozměry,
většinou totiž vznikají na zvláštní podložce, kterou
básník před sebou při chůzi nese, nebo přímo na těle,
na několika vybraných energetických centrech -
čakrách. Dělí se do skupin podle druhu použitých
papírů, kreslířských pomůcek (tužka, pastelky, tuš),
zápisů a záznamů (znaky, symboly, slova, citace), podle
prvotního záměru (udržet při chůzi umístění výchozích
bodů, nakreslit za pohybu základní geometrické
obrazce). Konečná podoba je dána nejen autorem
tělesností, duševním rozpoložením, rytmem kroků,

Karel Adamus: Volný verš 2, 1988,
kresba tuší, 205 x 149 mm

nárazy, ztrátou a nalézáním rovnováhy, rychlostí chůze,
námahou, převýšením, ale i povětrnostními vlivy, třeba
větrem či deštěm.

Větrné kresby (vznikající souběžně s peripatetickými
básněmi) originálním způsobem rozvíjejí a parafrázuji
techniku východní kaligrafie. Karel Adamus ale krásné
čínské či japonské písmo nenapodobuje, ke graficky
podobným výsledkům přichází jakoby z opačné strany.
Větrné kresby nejsou stylizovaným zápisem textu, jsou
přímým záznamem neopakovatelné chvíle, okamžiku,
nezaměnitelné konstelace. Vznikají ve volné přírodě, na
výsledné podobě se také spolupodílí mnoho vlivů,
především náhoda zasahující do vznikajícího díla
nečekanými poryvy větru. Zvláště působivé jsou
oboustranně pokreslené svitky. Dlouhé pásy tenkého
papíru se při práci ve větru vlní jako hladina moře, svíjejí
coby vesmírný had Ananta či Šéša, plápolají jako
očistné ohně. Na průsvitu papírem je současně rub i líc
kresby, ano i nebinárního systému. Mezi černými
čarami a bílou plochou je maximální barevné rozpětí,
nekonečno šedí. Vzdušné kompozice jsou plné kladné
energie. Útoky větrného živlu jim dodávají definitivnost
a neobyčejnou přesvědčivost. Náhoda zapojená
rovnomocně do vzniku díla povyšuje okamžité záznamy
na podobenství. V několika čarách je jakoby všechno:
chaos i řád, obecná zákonitost přistižená v jedinečném
tvaru.

Jiří Hůla

<http://www.sca-art.cz/agenturagh>

